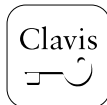

Jeroen van Berckum

De speurders van morgen
De ontvoering

met illustraties van
Katrijn Jacobs

- 1 -

Wat voorafging

Beste lezer, voordat je aan dit verhaal begint, moet ik je waarschuwen. Er zullen namelijk dingen gebeuren die eng, spannend en zelfs verontrustend zijn. Sterker nog: er zullen dingen gebeuren die voor het menselijk verstand niet te bevatten zijn. Waarschijnlijk denk je nu: die is gek. Die heeft ze niet allemaal op een rijtje. Maar dat maakt me niet uit. Ik weet wat ik heb gezien. Wat ik heb meegemaakt.

Mijn naam is Jonas. Ik ben twaalf jaar oud en ik weet wat er morgen gaat gebeuren.

Ben je er nog? Mooi, dat betekent dat dit verhaal iets voor jou is. Dat je wel tegen een stootje kunt. Dat je openstaat voor een avontuur.

Ik weet dus wat er morgen gaat gebeuren. Nee, ik ben niet bij een of andere waarzegster geweest die in een kruidig tentje mijn hand heeft staan lezen of kaarten heeft gelegd waarin ze mijn toekomst kon zien. Zeker niet! De waarheid is dat mijn opa een tijdmachine heeft gebouwd. Ja, ik weet het, dat klinkt als iets uit een film. Ik had het waarschijnlijk ook niet geloofd als ik hem niet met tijdcapsule en al voor mijn ogen had zien verdwijnen. Hij is nu precies een dag bij mij vandaan. Dat weet ik omdat ik berichtjes van hem krijg via de tijdgenerator, een kastje waarmee we elkaar kunnen bellen en berichtjes en filmpjes kunnen sturen. Helaas lukt dat slechts om de drie uur.

O, met 'we' bedoel ik trouwens Maartje en ik. Maartje, mijn mede-detective, is niet de makkelijkste om bij in de buurt te zijn. Ze is bijdehand, verwend, irritant en omdat ze populair is op school én Instagram, doet ze ook nog eens verwaand. Ik ben altijd ver bij haar uit de buurt gebleven, tot we voor een schoolproject moesten samenwerken. Sindsdien zit ik met haar opgescheept. Misschien klink ik nu onaardig, maar maak je geen zorgen: zij denkt net zo over mij. Ze vindt me een kneus. Een sulletje. Dat komt omdat ik graag met mijn neus in geschiedenisboeken zit en omdat ik geen merkkleding draag zoals zij, maar kleren van de kringloopwinkel. Ja, ik ben die jongen die altijd als laatste wordt gekozen met gym.

Ook al is Maartje het irritantste meisje dat ik ken, toch ben ik graag bij haar in de buurt. Ik weet dat dat dubbel overkomt: hoe kun je graag bij iemand zijn die je zo vervelend vindt? Geef me, ik vind het ook verwarrend. Net zoals het rare gevoel dat ik soms in mijn buik krijg door haar. Misschien komt het omdat we elkaar beter hebben leren kennen. Of misschien komt het omdat zij alles is wat ik niet ben. Hoe dan ook, één ding is zeker: als zij er niet was geweest, had ik nooit die bankoverval en die kunstroof tot een goed einde weten te brengen.

Bankoverval en kunstroof? zul je je misschien afvragen. Eh ... ja, sinds we berichtjes van mijn opa doorkrijgen en we weten wat er morgen gaat gebeuren, hebben we een bankoverval voorkomen en gestolen kunstwerken teruggebracht naar het museum. Misschien klinkt het nu alsof ik daar heel gemakkelijk over praat, maar dat is dus echt niet zo! Toen ik hoorde over die bankoverval en begreep dat ik degene was die hem moest voorkomen, wilde ik het liefst onder mijn dekens kruipen en er pas weer onder vandaan komen als alle ellende zichzelf had

opgelost. Maar één ding heb ik inmiddels geleerd: ellende lost zichzelf niet op ...

Goed, het belangrijkste heb ik je nu wel verteld. Maar voordat ik aan het verhaal van de ontvoering begin, zijn er nog twee dingen die je moet weten. Naast de tijdgenerator heeft mijn opa nog een apparaat uitgevonden, genaamd de timescape. Daarmee kunnen we voor dertig seconden de tijd stilzetten. Dat klinkt misschien nog wel absurder dan een tijdcapsule. Hoe kun je de tijd in vredesnaam stilzetten? Nou, ik heb het zien gebeuren. Ik heb het gevoeld. Alles hield op met bewegen: mensen bleven versteend als standbeelden staan, vogels hingen roerloos in de lucht en water bevroor. Het was alsof ik in een 3D-film terechtkwam die op pauze was gezet en waar ik doorheen kon lopen. Ik heb met Maartje afgesproken dat we de timescape alleen in nood gebruiken. Het apparaat heeft namelijk uren nodig om op te laden.

Het laatste wat ik je moet vertellen, is helaas een stuk minder leuk. Het gaat over een man die Ludovic heet. Hij is een oud-collega van mijn opa en hij wil de tijdgenerator van ons stelen. Niet omdat hij gezellig met mijn opa bij wil kletsen. Nee, het gaat hem om de werktekeningen van de tijdcapsule, die in de tijdgenerator verborgen zitten. Als Ludovic die in handen weet te krijgen en de machine namaakt, zal dat grote gevolgen hebben. Denk maar eens na: wat als de slechtste persoon ter wereld door de tijd kan reizen? Precies, dat wil je niet meemaken! Nu is het lastige: als wij onze tijdgenerator aan hebben staan, kan Ludovic ons signaal oppikken en zo weet hij waar we zijn. Dat is de reden waarom we de tijdgenerator uitdoen nadat we opa hebben gesproken, waarom we het apparaat niet bij onze huizen gebruiken en waarom we altijd in

beweging zijn als we hem aanzetten. Zo ook aan het begin van dit verhaal.

Na de kunstroof hebben we de trein genomen naar een andere stad. Je zou zeggen dat we ons nergens meer druk om hoefden te maken, maar dat is helaas niet waar. In de trein zat een jongen – ik schat hem een jaar of negentien – die ons de hele tijd in de gaten hield. Het was niet eens zijn donkere kleding met doodskoppen die me rillingen bezorgde, maar de manier waarop hij steeds over zijn mobieltje naar ons keek. Hij knipperde constant met zijn ogen, zijn handen trilden en zijn voorhoofd was bedekt met zweet.

Maartje vond natuurlijk dat ik me aanstelde, maar toen we de trein uit gingen en die gast ons volgde, dacht ze daar toch anders over. Met een afleidingsmanoeuvre wisten we hem af te schudden en zijn we snel weer de trein in gestapt. Dat zorgde er alleen wel voor dat ons plan in duigen viel. Het was de bedoeling dat we om kwart voor twaalf – het moment dat we contact met mijn opa konden leggen – in een parkje zouden zitten. Maar nu zaten we in de trein.

Omdat niemand ons mocht horen, doken we de wc in. Precies om kwart voor twaalf ging de tijdgenerator. Het was mijn opa, met het nieuws van morgen. Er zouden zes tieners ontvoerd worden ... en een van hen was Maartje.

Opa stuurde een krantenknipsel door, waarin stond wat er tot op dat moment bekend was.

Ontvoerde tieners nog steeds niet terecht

Wat we tot nu toe weten over de vermisten.

Vermist sinds 12.30 uur

Maartje van Rozen (12, Ruiderhagen) is bekend op Instagram en houdt zich bezig met beauty, fashion en styling.

Vermist sinds 14.00 uur

Edward Alonso (16, Den Herven), beter bekend als Ed's games, is een populaire gamevlogger.

Vermist sinds 16.10 uur

Daisy Oosterink (18, Holgen) is o.a. illustrator en kok. Op haar kanaal Daisy's Choice deelt ze knutselideeën en recepten. Tijdens haar ziekte, die Daisy op haar veertiende trof, heeft ze haar verhaal vastgelegd. Daarmee heeft ze vele volgers geïnspireerd.

Vermist sinds 19.30 uur

Met meer dan twee miljoen volgers is **Alexander Spoorlo (18, Rimmeldam)** een van de populairste vloggers van Nederland en België. Hij vlogt over allerlei onderwerpen, filmt sketches en pranks, en test games en andere producten.

Vermist sinds 00.00 uur

De tweeling Sya en Kyona Vroolink (17, Ruiderhagen), die samen The Challengers vormen, zijn vooral bekend om hun uiteenlopende challenges. Hun item 'Doen, durven of waarheid' is meerdere malen trending geweest.

De politie is op zoek naar een persoon die zich online DUTCHCREEPYPASTA of DCP noemt en als hoofdverdachte wordt gezien in de zaak. Weet u wie of waar deze persoon is, neem dan contact op met de politie. Dat kan anoniem.

- 2 -

Wie, wat, hoe?

Zaterdag – 11.50 uur

De trein denderde over de rails. Alle kleur was uit Maartjes gezicht verdwenen. Ze keek naar het krantenartikel dat opa had doorgestuurd.

Ik probeerde me voor te stellen hoe het voor haar moest zijn: dat je wist dat er iemand was die jou wilde ontvoeren. Ik legde een hand op haar onderarm. ‘Gaat het?’

Ze reageerde niet. Ze leek haast gehyponotiseerd.

‘Maartje ...’

Ineens snoof ze, alsof ze zich herpakte. ‘Wat? Ja, natuurlijk, geen probleem.’ Ze zette een glimlach op en wees naar de foto in de krant. ‘Hadden ze geen betere foto van mij kunnen gebruiken?’

Die reactie was typisch voor Maartje. Ze maakte er een grap van. Maar het traanvocht dat in haar ogen stond, verraadde hoe erg ze het vond.

‘We zorgen dat de ontvoeringen niet plaatsvinden,’ zei ik. ‘Vergeet niet dat wij weten wat er gaat gebeuren, hè? En we hebben de timescape.’

Ik probeerde zo zelfverzekerd mogelijk over te komen, maar ik merkte dat dat me niet gemakkelijk afging. Normaal was Maartje degene die mij moed inpraatte.

‘Heb je enig idee wie erachter kan zitten?’ vroeg ik.

Maartje ging met haar vingers door haar haren en haalde haar schouders op. ‘Geen idee. Wie kan er nou een hekel aan mij hebben?’

Ik wilde haar niet kwetsen, maar als ik eerlijk antwoord moest geven, kon ik haar wel een lijstje bezorgen: meester Tom, bij wie ze eens lijm op de stoel had gesmeerd, Chaline, die ze altijd achter haar rug uitlachte, en niet te vergeten: ik. Als ik een euro had gekregen voor iedere keer dat ze iets kleinerends, plagerigs of gemeens tegen mij had gezegd, was ik nu rijk geweest.

Voorzichtig vroeg ik: ‘Misschien heb je iets verkeerd gezegd of gedaan? Je hebt laatst bijvoorbeeld mijn tas in het kanaal gegooid, weet je nog?’

Ze lachte. ‘Dat was gewoon een grapje. Dat wil toch niet zeggen dat je mij gaat ontvoeren?’

Voor mij voelde het echt niet als een grapje, maar ze had wel gelijk: dat was geen reden om iemand te ontvoeren. ‘Kun je iemand bedenken die een probleem met jou heeft?’

Maartje legde haar wijsvinger tegen haar lippen en keek nadenkend naar beneden. Buiten klonk het gerinkel van een spoorwegovergang die we passeerden.

‘Mijn vader werkt voor de recherche,’ zei ze. ‘Hij pakt criminelen op en maakt daar natuurlijk geen vrienden mee. En dan is er nog onze grote vriend Ludovic.’

Ik huiverde toen ze hem noemde, alsof het uitspreken van zijn naam voldoende was om hem op te roepen.

‘Toch denk ik niet dat zij het kunnen zijn,’ vervolgde ze.

‘Waarom niet?’

‘Omdat er nog vijf tieners worden ontvoerd, die niks met mijn vader of Ludovic te maken hebben.’

Daar had ze gelijk in. Ik keek nog eens naar het kranten-artikel en de foto's van de aanstaande slachtoffers. Waar waren ze nu? Wat stond hen te wachten? Wie zat erachter? En nog belangrijker: konden we het voorkomen?

‘Ken jij een van hen?’

‘Ja,’ zei ze, ‘allemaal. Jij niet dan?’

‘Eh, nee ...’

Maartje schudde afkeurend haar hoofd. ‘Jij leeft echt op een andere planeet, hè? Het zijn allemaal populaire vloggers en influencers. Dit is Alexander Spoorlo, die ken je toch wel?’

Ik schudde mijn hoofd.

Maartje slaakte een diepe zucht. ‘Hij heeft meer dan twee miljoen volgers,’ legde ze uit. ‘Hij legt zo'n beetje alles vast wat hij beleeft. Je volgt hem nog net niet op de wc.’

‘En daar kijken mensen naar?’

‘Ja, normale mensen kijken naar dat soort dingen.’

Ik hield mijn reactie maar voor me. ‘Er is dus een verband,’ zei ik. ‘Het zijn allemaal bekende internetmensen.’

Maartje schudde opnieuw zuchtend haar hoofd. ‘Dat noem je “influencers”.’

‘Wat jij wilt,’ zei ik met een snibbige ondertoon. ‘Hoe dan ook, jij hoort daar blijkbaar bij.’

Er verscheen een twinkeling in Maartjes ogen, alsof ze zich gevleid voelde.

‘Heb je een van hen weleens in het echt gezien?’

‘Nee, nooit,’ antwoordde ze.

‘Misschien heeft hij er iets mee te maken,’ bedacht ik me ineens.

‘Wie?’

‘Die jongen, net op het station!’

Maartjes gezicht werd nog witter dan het al was.

‘Heb je h m weleens eerder gezien?’ vroeg ik.

Ze schudde van nee.

Plotseling werd er op de wc-deur geklopt. Alle spieren in mijn lijf trokken zich gespannen samen.